

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

מברכים חשוון ♦ גליון א (שמג) ♦ שנה ח

שב"ק בראשית ה'תשפא

דברי אלוקים חיים מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

הנה עומדים אנו בשבת קודם יומא דהילולא רבה, של כ"ק מרוך אאמו"ר זצוק"ל בעל אור אביגדור זיע"א.

מובא בחיד"א עפ"י דברי הזה"ק שעיךר עליית הנשמה מדרגה לדרגה הוא בשבת שקודם היא"צ, ועליית הבן למפטיר מסייע ועושה נייחא לנשמת הנפטר (כמ"ש ברמ"א יו"ד סי' שע"ו סעי' ד').

המקור להדלקת נר ביארצייט הוא בדברי הרא"ש שכתב שנוהגים שכל אחד מדליק נר בערב יום הכיפורים, כי כבוד הוא לה' יתברך לכפר על אביו ואמו, שנאמר (ישעיה כד טו): "בְּאָרְיִם כְּבָדוֹ ה'". (ארחות חיים, הכל בו והרמ"א) ומכאן נהגו שגם ביום פטירת אביו או אמו מדליקים נרות לעילוי נשמתם, מידי שנה. ובשו"ת כתב סופר כתב, שמנהג זה יש בו מצות עשה של כיבוד אב ואם.

ומעשה היה עם הגה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקטש זיע"א ששלח שליח מיוחד לבילי יום טוב שני של סוכות להדליק נר על קבר אביו הגאון הקדוש בעל דרכי תשובה זצוק"ל.

כתב רבנו האר"י: יש לערוך את היארצייט להורים מידי שנה בשנה, ואפילו אחר מאה שנה. כי בכל שנה ושנה, דנים שוב את הנפטר, בבניו ובנותיו שהשאיר אחריו. אם הם הולכים בדרך ה', מעלים אותו לדרגה גבוהה יותר, ואם חס ושלום להיפך, להיפך.

זו לשון הרה"ק החיד"א זיע"א (רב פעלים ח"ד סוד ישרים סימן ז'): יום האזכרה, אין לו גבול בשנים, ואפילו אם יחיה הבן מאה שנים אחר פטירת אביו או אמו, צריך לעשות כל ימי חייו אזכרה למנוחתם כנהוג, וכבר מצאנו שהעיד רבי חיים ויטאל ז"ל על רבנו האר"י ז"ל, שהיה עושה אזכרה לאביו יותר משלושים שנה משנפטר אביו, כי אביו נפטר בהיותו קטן. וידוע כי אביו היה צדיק וחסיד גדול, ונגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב, ועם כל זה, כל ימיו של רבנו האר"י ערך את האזכרה בשביל אביו, והיינו בשביל העילוי שיתעלה מדרגה לדרגה. נמצא שאין גבול לזה, אלא כל ימיו של הבן צריך לעשות יום הזיכרון למנוחת אביו. וגם דע, כי מלבד העילוי שיהיה לנפש האדם אחר שנכנס לגן עדן בהדרגות, מדרגה אחר מדרגה, הנה עוד יהיה לנפשו דין ומשפט בכל פעם שתעלה ממדרגה למדרגה, ואם כן תמיד יש תועלת לנפש האדם מכח מעשים טובים של בנו, אפילו אחר מאה שנים ויותר. ע"כ.

על כן התכנסנו תלמידים כבנים, להעלות זכרו של כ"ק אאמו"ר זיע"א, שכידוע קיים את המאמר: 'במקום שאין איש השתדל להיות איש' וקיבץ אחר השואה את השרידים שנתרו לפליטה וכיהן כרבם בעיר קראלי ודאג להם לרוחניות וגשמיות כאחד, עד שהעלה אותם לארצינו הק'.
יה"ר שימליץ טוב בעדינו ונזכה כלולו להתברך בכל הישועות אכ"ר

בניני חיים

בראשית ברא אלוקים את (א, א)

א"ת ר"ת א'מונה ת'מימות בא לרמז שראשית כל, ברא אלוקים את אמונה ו'תמימות, שבהם יכולים אנו להתעלות, הן כשאנו עוסקים בשמים דהיינו רוחניות, והן כשאנו עוסקים בארץ דהיינו גשמיות.
רבינו זיע"א ב' אור אביגדור

בראשית ברא (א, א)

התורה מתחילה עם המילים "בראשית ברא" ואפ"ל שבא לרמז על ג' הדברים שהאדם צריך, בכדי לקיים את התורה שהוא ראשית, א. ברא לשון בריאות והוא הדבר ראשון שהאדם צריך, וכן 'ברא' הוא לשון של בן, כמאמר ברא מזכה אבא, כמו כן 'ברא' הוא לשון 'בר' דהיינו תבואה דהוא מרמז על הפרנסה.

ולכן מתחילים אנו מיד אחר חגי תשרי עם המילים בראשית ברא, שאבינו ישפיע עלינו ראשית כל בני חיי מזורי ובזה יהיה לנו הרחבת הדעת ללמוד וללמד ולקיים את התורה בשמחה וטוב לבב.

מרוך רבינו שליט"א ב' שפת הים

הלא את תטיב שאת ואם לא תטיב לפתח חטאת רובץ (ד, ז)
הנה פסוק זה קריאה היא שקורא ה' אל כל איש ישראל לאמר לו כי אם תרצה לקבל עליך נועם עול התורה ולהטיב מעשיך אזי יערב לך לחיכך ואם לא תרצה אזי מרוב עוונותיך וטמטום הלב הנגרם מזה יהיו כל הזמנים בהם תעמוד לפני ה' בעסק תורה ותפילה יהיו עליך כמשא כבד.

וכה יתפרש הכתוב הלא את תטיב מעשיך, תוכל שאת את כל התורה ותפילה וקדושה על שמך ולא יכבדו עליך כמשא, אולם ואם לא תטיב דרכיך אזי לפתח - היינו שערי לבבך ומוחך יהיו פתוחים לכל מיני חטאת ועוונות, ועל ידי כך בעת עסק התורה ותפילה תהיה רובץ על מקומך בלי ניע חיע וכמו להבדיל כלב וחיה שרובץ על טרפו.

חוקי חיים

ויהי ערב ויהי בקר (א,ה)

קודם ערב ואחד כך בוקר, כי אצלנו היום הולך אחר הלילה, לא כן אצל האומות הלילה הולך אחר היום. זה הוא גורלו של עם ישראל, הלילה המרמז ליסורים הוא אצלנו קודם, ותקנתו שאחר היסורים יבוא יום ישועתנו, ואצל האומות הוא להיפך, כאמור צדיקים תחלתן יסורים וסופן שלווה והרשעים להיפך. ומפאת זה אצלנו עם ישראל יום השבת הוא ביום האחרון של השבוע, ואצלם יום מנוחתם הוא בתחלת השבוע, יען אצלנו תהיה המנוחה בסוף, ואצלם בסוף יסורים.

אמרי שפר

ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמינו כדמותנו (א, כו)

י"ל דאם אדם רוצה לקדש עצמו להיות אדם השלם, צריך להיות קודם אתעוררתא דלתתא לקדש עצמו מלמטה, ואחר כך מקדשין אותו מלמעלה, כמו שאמרו חז"ל פתחו לי פתח כחודו של מחט וכו', ואחר כך מסייעין אותו מלמעלה דאלמלא עתרו אינו יכול לו (קידושין ל, ב) חה ויאמר אלקי"ם, שהקב"ה אמר להאדם נעשה"ה אדם בצלמינו כדמותנו, לעשות אדם השלם צריך שנעשה אני ואתה, שיהיה אתעוררתא א דלתתא קודם, ואחר כך מסייעין אותו מלמעלה צמח צדיק, יו"ד כ"ט תשרי

לזכר עולם יהיה צדיק

הדפסת והפצת גליון השבוע

לז"נ נשמת עט"ר מאור עיינינו גאון עחינו

אדמו"ר הגה"צ אביגדור זצוק"ל

רבה של העיר קראלי ברומניה

בן רבינו הרה"צ ר' משה זיע"א מטשערטעז

נלב"ע ב' דר"ח חשוון תשנ"ח ומנו"כ בהר הזיתים

ת.נ.צ.ב.ה

ביאורי חיים

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך

למה נקנסה מיתה על בעלי חיים

בפרשתנו כתוב: ותרא האשה כי טוב העץ למאכל, וכי תאווה הוא לעיניך, ונחמד העץ להשכיל, ותקח מפריו ותאכל, ותתן גם לאישה עמה ויאכל. (בראשית ג', ו')
ופירש רש"י "גם", לרבות בהמה וחיה. עכ"ל. והסביר השפתי חכמים (ס"ק ו') דאם לא כן למה נקנסה עליהם מיתה. (עכ"ל)

א. וכתב אאמו"ר הגאון רבי אלחנן יעקב דוד הכהן רבינוביץ שליט"א, בספרו "עקבי דוד", ח"ל:
ולפי זה קשה ומה עם עופות דגים ושרצים, דעל זה לא כתב רש"י שהאכילה אותם, והרי אנו רואים שהם גם מתים. ואפשר לומר שבבהמה וחיה נכללו כל הבעלי חיים.

או יש לומר שהבעלי חיים נולדו מלכתחילה על מנת שימותו, ורק האדם שנברא בצלם האלקים, נברא בדעה שיחיה ולא ימות, לולא חטא עץ הדעת.

ולפי זה צריכים להבין, למה מביא רש"י דרש שגם בהמה וחיה אכלו, מה איכפת לי אם אכלו, או לא, כיון שממילא נולדו על מנת שימותו, ולכן קמייאת עדיפא, שבבהמה וחיה נכללו כל הבעלי חיים. (עכ"ל)

ב. הנה על עופות, מצאתי בס"ד במדרש רבה שאכלו מעץ הדעת, ח"ל המדרש רבה (בראשית כ', ח') אשר צויתך לאמר, מהו לאמר, להזהיר את הבהמה ואת החיה ואת "העופות", לא דיך שלא הזהרת אותן, אלא שנתת להם ואכלו. עכ"ל המדרש. ועל דגים ושרצים, צריכים לתרץ כמו שתירץ אאמו"ר שליט"א שהם נכללו בכלל בהמה וחיה.

ג. ידידי הגאון רבי ברוך דדון שליט"א, מח"ס "גם ברוך יהיה", וש"ס, כתב לי לתרץ, ח"ל, ראיתי בספר חמדת צבי (בראשית, עמוד י"ד) בשם חידושי הרי"ם על פרשת נח, שמשחטא האדם בעץ הדעת, נזדהם העולם כולו, והאריך לבאר שגם הדגים הושפעו בזה. יעו"ב.

והנלענ"ד לבאר, הואיל והרמשים גם הם עצמם נהנים מטעם עץ הדעת, כיון שהם אוכלים את האדם והבעלי חיים אחר מיתתם, והאדם והבעלי חיים עצמם אכלו מעץ הדעת, ועל כן הואיל ויש להם הנאה בכל שהוא מעץ הדעת, משום כך גם הם נקנסה עליהם מיתה. וכן הדבר בדגים, כי כידוע דרך עובדי העבודה זרה בשנים קדמוניות, אף טרם המבול, [וגם מעטים מהם עד ימינו אלו כך נוהגים], היתה להשליך את גופת הנפטרים למצולות ים, וטענו בסכלותם שזו כפרת המת, והיו הדגים נוגסים ואוכלים מן המת, וכן יתכן שבני אדם אשר טבעו בים והדגים אוכלים מבשרם, והואיל ואכלו מן האדם וטעמו בעקיפין מטעם עץ הדעת, גם עליהם נקנסה מיתה. עכ"ל.

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'
תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 052-7170710
באימייל: 3118494@gmail.com

עובדות חיים

ויאמר לו איכה וגו' (י' - ט')

מסופר על הרה"ק רבי צבי מזידיטשוב זיע"א, שבין תלמידיו הרבים, היה לו תלמיד אחד שהיה מסתופף בצילו, והיה אדם גדול וקדוש. פעם אחת הלשינו עליו לפני רבו הקדוש שהוא מתנהג ברבנות ומקבל פדיונות ופתקאות, והצליחו להכניס תרעומות על תלמידו בלב רבו הקדוש. אולם התלמיד הנ"ל לא ידע כלל שהלשינו עליו, וממילא לא הרגיש שום הרהור חטא. וכשבא לפני רבו הקדוש לזידיטשוב, אמר לו רבו הקדוש, חידוש בעיני אשר באתם אלי. וכששמע התלמיד דברים אלו יוצאים מפי רבו, נשבר לבו בקרבו והשיב בצדקתו ובחכמתו, הלא עתה באתי לפני קדושתו והנני משתחוה מול כסא קדשו למחול לי על חטאי ופשעי אשר חטאתי ואשר עוויתי. ורבו הקדוש השיב לו, סלחתי, אבל התלמיד כלל לא ידע כלל כוונת רבו על מה מתרעם עליו, כי לא הרגיש בעצמו שום הרהור חטא.

וכעבור ימים אחדים וראה כי רבו הקדוש מתנהג אתו באהבה כמקודם, הרהיב עוז בנפשו ובא לפני רבו הקדוש לבקש ממנו שיאמר לו מפני מה התרעם עליו? וכששמע והבין הרבי, שתלמידו באמת אינו יודע משום שמץ חטא, התפלא על גודל חכמתו בזה שקיבל תוכחת רבו וביקש שרבו ימחול לו, אף שהיה יכול להשיב תשובה ניצחת, חף אנכי מפשע ועוון, והוא לא רצה להצדיק עצמו, רק ענה תיכף בפיוס והכנעה גדולה כאילו חטא פשע רב. והוסיף ואמר הרבי מזידיטשוב אם אדם הראשון היה מתנהג בדרך חכמה, וכאשר שאל אותו השם יתברך "איכה", לא היה משיב שום תירוץ, רק היה מתחנן ומבקש ומפייס, ומרבה בבקשה שימחול לו על חטאו, היה טוב מאוד. עכ"ל הקדוש. וזה דרך החסידות לקבל את התוכחה ולחפש אצל עצמו בלבד ולא להשיב שום תירוץ.

בראשית ברא אלקים את השמים וגו' (א' - א')

מסופר על רבי יהודה הלוי זיע"א גאון שירת ישראל בספרד, שחי בשכנותו של גוי שאף הוא להבדיל היה משורר, וגוי זה טען ברוב סכלותו שהעולם נברא מאליו, ויכוחים רבים התנהלו בין רבי יהודה הלוי לבינו על הנשוא הזה, אך לא עלה בידי רבי יהודה לשכנעו ולשנות את השקפתו. באחד הימים חיבר המשורר הגוי שיר, וכשהגיע לשורות הסיום לא ידע כיצד יסיימו. יצא אפוא לטייל בגינתו, הרהר בשיר שחיבר וחשב על סיום מוצלח, בדיוק באותה שעה עבר רבי יהודה הלוי בסמוך לבית המשורר, ומבעד לחלון ראה את השיר הבלתי גמור מונח על השולחן, ומיד הוסיף בשולי הגליון שורות של סיום מוצלח ביותר. כששב הגוי מטיולו מצא להפתעתו את השיר המושלם, אך לא ידע כמובן מי עשה זאת, בהתרגשות מרובה מיהר אל שכנו רבי יהודה וסיפר לו את הדבר, מדוע אתה מתפלל? צינן רבי יהודה את פליאתו הנרגשת, בודאי נעשה הדבר מאליו, לא יתכן כדבר הזה, אמר הגוי שיר איננו יכול להיכתב מאליו. ובכן השיב לו רבי יהודה הלוי תשובה ניצחת, שיר קטן אינו יכול לדעתך להיכתב מאליו, ואילו העולם כולו יתכן שיברא מאליו? נכלם הגוי ולא היתה לו עוד ברירה אלא להודות בטעותו.

ונהר יוצא מעדן וגו' ומשם יפרד לארבעה ראשים (ב' - י')

הרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א הגדיר פעם את סדר הנחלת דרך החסידות לדורותיה על יסוד הכתוב "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים". "עדן" הוא הבעש"ט הקדוש זיע"א, מחולל דרך החסידות, "נהר" הוא המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א, שדלה והשקה מתורת רבו הבעש"ט הק'. "הגן" הוא אחי הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, "ומשם יפרד לארבעה ראשים", החוזה הקדוש מלובלין זיע"א, המגיד הקדוש מקוזניץ זיע"א, הרה"ק מאפטא זיע"א והרה"ק רמ"מ מרימנוב זיע"א, הם ארבעת התלמידים שקיבלו מפי רבם תורתו ברבים. והמשיכו את השלשלת להפיץ

לזכר עולם יהיה צדיק

עט"ר אדמו"ר הגה"צ ר' יצחק צבי משה צוק"ל

בן אדמו"ר הגה"צ אביגדור מוזס צוק"ל

זכותם יגן עלינו וימליצו טוב בעדינו

קול קראלי 074-7962278